

[Handelsministeren.]

der bliver afgørende for os, saa gaar det, som det gaar et Skib, der har tabt sit Ror. Det bliver et Vrag, der er prisgivet Vind og Vove.

Nu er jeg ikke ene om at sige dette til det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, det har praktisk talt alle Repræsentanter for Erhvervslivet sagt, og naar Udvalget nu bliver nedsat og kommer til at behandle Spørgsmaalet, vil der for det foreligge Oplysninger fra de forskellige Erhvervs Repræsentationer. Og naar Udvalget en Gang skal afgive sin Betænkning, vil disse Udtalelser formentlig blive indlemmet i Betænkningen, saaledes at Rigsdagen vil faa Lejlighed til at se, at jeg ikke er ene om denne Betragtning overfor det ærede Medlems Krav.

Endelig skal jeg sige til det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, for hvis Udtalelser jeg takker, at selvfølgelig er jeg villig til at forhandle i Udvalget om den foreslaaede Forlængelsestid. Det kan naturligvis ikke være afgørende, at Loven skal have Gyldighed til Udgangen af Aaret — jeg skønner nu, det er rigtigt —, men afgørende kan det fornuftigvis ikke være. Jeg vil selvfølgelig ogsaa være med til at tage berettigede Klagemaal op til Prøvelse. Det ligger i Sagens Natur, at det er ikke mindst i Regeringens Interesse, at de Forhold, der klages over, og med Rette klages over vedrørende Valutakontorets Arbejde, kan blive rettet, og det er vistnok ogsaa rigtigt, at en Simplificering af Arbejdet vil være ønskelig, hvis man kan naa til Enighed derom.

Jeg kan ligeledes sige til det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, at jeg ønsker i høj Grad at naa til en Udvidelse af Kreditten, men det har jo hele Tiden været saaledes, at Nationalbanken har følt sig forpligtet til at være forsigtig med Hensyn til en Kreditudvidelse, fordi man saa nødtigt vilde ind paa noget, der kunde have Karakter af, at man aabnede Mulighed for Inflation og dermed for forhøjede Priser.

Jeg giver det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen fuldkommen Ret i hans Betragtning over den Stilling, som Erhvervenes Repræsentanter i det hele taget har indtaget, og over den Forstaaelse, som Er-

hvervene har vist over for Valutakontorets Arbejde. Jeg paaskønner ligesom det ærede Medlem denne Forstaaelse. Og det er heller ikke rigtigt, som sagt af det ærede Medlem Hr. Holstein, at alle Erhvervene ønskede den nuværende Ordning afskaffet — tværtimod. (*Holstein*: Jeg sagde heller ikke „alle“). Ud over Grosserer-Societetet er der ikke en eneste Erhvervsorganisation, der er gaaet ind for, at man skulde bort fra den bestaaende Ordning. Det er jo en Selvfølge, at Handelen har sine særlige Interesser at varetage, men jeg skulde dog tro, at Handelen, hvis man spurgte den, om den i Øjeblikket vilde have Vekselkurserne givet fri, vilde sige, at det havde man ikke noget Ønske om.

Hvad jeg her har fremsat om, at man naturligvis vil tage alle berettigede Krav op til velvillig Prøvelse, kan ogsaa gælde som Svar til det ærede Medlem Hr. Elmquist. Jeg vilde meget nødig have, at Forholdene skulde udvikle sig saaledes, at Provinsens Købmænd med Rette kunde beklage sig over, at de var blevet tilsidesat, eller at deres Ønske om Valutaattest ikke var blevet imødekommet i rette Tid, fordi de boede i Provinsen og ikke havde samme Adgang som Hovedstadens Importører til at gaa direkte op i Valutacentralen og fremføre deres Ønsker. Jeg tror nu, at Forholdet let ordnes, naar man giver de rigtige Oplysninger, udfylder de Skemaer, man faar tilsendt, paa rette Maade, men jeg skal i det hele taget gøre Valutakontorets Ledelse opmærksom paa de fremførte Klager, og det maa da haabes, at Forholdene maa kunne komme i Lave paa en saadan Maade, at Provinsens Folk ikke faar noget at beklage sig over.

Det er meget muligt, at der har været for lidt Sagkundskab i Valutakontoret — i hvert Fald til at begynde med, men jeg maa maaske i denne Forbindelse sige, at da Valutacentralen blev oprettet, var Forholdet dette, at navnlig Købmændene var sønstelige for at stille deres specielle Sagkundskab til Raadighed ved Udarbejdelsen af de Retningslinier, man skulde følge, navnlig med Hensyn til Tildeling af Valutaattester, og det kan man jo saa godt forstaa. Man vilde jo nødig risikere at blive kritiseret, fordi man havde stillet sig anderledes i et givet Tilfælde, end den vedkommende, det